Што даље од ЕУ, то ближе Турској

Пише: Радоман Јовић
субота, 25 јун 2011 07:06

Грађани Србије су дневно бомбардовани толиком количином информација, више негативних него позитивних, да су просто на њих огуглали и скоро да им не придају никакву важност, јер су опхрвани борбом за пуко преживљавање.

Ипак, две информације саопштене у једном дану, првог дана почетка лета ове 2011. године, тешко да су остале не само незапажене већ, уверен сам, нису оставиле равнодушним ни највеће флегмане. Напротив, инострани фактор нам је, без околишавања, бацио у лице истину коју су домаћи политичари невешто скривали, да употребим најмање грубу реч.

Прва истина: Чланство у ЕУ и решавање проблема КиМ нису два паралелна и независна процеса, већ су и те како повезани и условљени. Ту дилему, ако је код неког и постојала, распршили су посланици немачког парламента и то усред Београда. Јасно и гласно саопштили су да ће Србија на крају преговора о придруживању ЕУ морати да призна „државу Косово“ или посланици Бундестага неће одобрити њено чланство. Рекли су то посланици партије канцеларке Меркел, то не треба испустити из вида, јер долази из Немачке, водеће европске силе и онога ко се „слуша“ у ЕУ.

Другу истину, огољено без увијања, саопштава нам његова екселенција Али Риза Чолак, амбасадор Турске у Београду, на страницама „Политике“. На питање новинара зашто сте (неоосманска Турска – додао Р. Ј.) толико заинтересовани за Санџак (Рашку област, прим. аутора), господин амбасадор одговара: “Верујте, зато што влада Србије то тражи од нас (Ердоганове Турске, прим. аутора), односно жели да се постарамо за регион који је пун проблема“. Да ли то значи да држава Србија, на својој територији, даје зелено светло реализацији турске спољнополитичке доктрине „стратешке дубине“ коју је инаугурисао министар спољних послова Давутоглу. Када бих био саркастичан, критиковао бих министра Јеремића што није био у пратњи његовој екселенцији у Новом Пазару, јер кад је могао шеф државе да прати премијера, зашто не би и он могао да прати амбасадора.

Да ли су ове две вести пука коинциденција што су се појавиле у истом дану, или представљају реално стање ствари на политичкој сцени Србије. А то је: што смо даљи од

ЕУ, то смо ближе Турској. Када бих веровао у „теорију завере“, помислио бих да нам и једна и друга држава, овде поменуте, враћају „мило за драго“, намирују неке дугове из ближе и даље прошлости. Пошто у то не верујем, узроке треба тражити у нама самима. У нашој запуштеној, неуређеној, подељеној, распродатој држави, где инострани фактор вршља како и где хоће, чак га и призивамо да нам се меша у послове које би ми сами требало да решавамо. У држави која још није дефинисала своју државну и националну политику, држави која нема државнике, већ страначке лидере, држави која претендује да има стратешке партнере од Вашингтона до Азербејџана, а не упита се колико је уважавају. Имамо спољнополитичке „стубове“ без темеља.

Имамо политику која каска за проблемима које нам други намећу, а богами многе и сами стварамо, уместо да им идемо у сусрет, да их предупређујемо и решавамо. Политичаре који „призивају Бога“, уместо поштовања изборне воље грађана, да неко не дође на власт. Имамо две најјаче странке које се заклињу да неће у коалицију једна са другом, па макар то био и национални интерес. Важнији је, дакле, страначки, а то што Србија остаје и даље „располућена јабука“, коју неко мора саставити и ујединити, није њихова брига. Уверен сам и даље да је, при оваквом стању ствари кад Србија грца у проблемима, неопходна „велика постизборна коалиција“, јер само таква двотрећинска парламентарна већина, уз нужне компромисе и међусобне уступке, може помирити Србију и направити нужне резове у унутрашњој и спољној политици Србије. Држава Србија вапи за модерним државним институцијама, ослобођеним криминала и корупције, непотизма, партократије. Све друге опције су потрошене, а времена за нове неуспеле експерименте немамо.

Немачки посланик у разговору са новинарима остао је нешто неодређен у тражењу фактичног или формалног признања независности „државе Косова“. У каквим условима су започети и како се воде преговори Београда и Приштине у Бриселу, фактичко признање је већ на столу. Оно ће бити довољно за период (већ се говори о најмање десетак-петнаест година) до фазе гласања о учлањењу, а тада ће бити појашњено да и „де јуре“ мора бити на столу. Накнадна наручена ублажавања квалификације изјава посланика Бундестага, којима нас засипају поједини српски политичари, најблаже речено, ударају на здрав разум грађана Србије. На страну што су од мале користи. Још се не оглашава председник Тадић, руковођен, верујем, великом источњачком мудрошћу која каже “О, Свевишњи, помози ми да ћутим док не будем знао шта да кажем“.

Ако нам Турска буде решавала проблеме у Рашкој области, питам се ко ће једног дана седети за „другим столом“ и какав ће бити проблем на њему. Сопствено игнорисање проблема у Рашкој области и „тражење“ од Турске да нам их она решава, како нам саопшти његова екселенција, представља неопростиву грешку државне политике. Грешку која може имати несагледиве дугорочне проблеме, са једне, и урушавање

самопоштовања, које је већ на делу, са друге стране.